

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 18 januari 2010 in zaak
nrs. 09/46388 en 09/46387 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 december 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 januari 2010 (kennelijk bedoeld: 18 januari 2010), verzonden op 18 januari 2010, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 januari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de staatssecretaris, samengevat weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij, in het licht van het algemeen ambtsbericht inzake Afghanistan van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2009 (hierna: het ambtsbericht) en het rapport van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) van juli 2009 "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", niet afdoende heeft gemotiveerd dat ten tijde van belang in Kabul, gelegen in Afghanistan, geen sprake was van een uitzonderlijke situatie als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de richtlijn). De staatssecretaris betoogt daartoe dat hij zowel in het voornemen als in het besluit gemotiveerd is ingegaan op de vraag of een burger die terugkeert naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Voorts betoogt de staatssecretaris dat de voorzieningenrechter niet heeft onderkend dat de vreemdeling met de door hem overgelegde stukken niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Kabul ten tijde van belang sprake was van een uitzonderlijke situatie als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, en dat voor de beoordeling of daarvan sprake is individuele risicofactoren, zoals de etniciteit van de vreemdeling, niet van belang zijn.

2.1.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl) kan uit punt 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji (www.curia.europa.eu), gelezen in samenhang met de punten 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 (NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, JV 2008/329) - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.1.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 15 januari 2010 in zaak nr. 200908528/1/V2 (www.raadvanstate.nl) volgt hieruit dat de desbetreffende vreemdeling aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn aanspraak op bescherming kan ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat de mate van willekeurig geweld in het kader van het door hem gestelde gewapend conflict in zijn land van herkomst ten tijde van de totstandkoming van het besluit dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liep op ernstige schade, als vorenbedoeld.

2.1.3. De vreemdeling heeft in beroep betoogd dat hij, indien hij moet terugkeren naar , daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de ernstige schade als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Ter staving van zijn betoog heeft hij verwezen naar het ambtsbericht, naar eerdergenoemd rapport van de UNHCR, naar het Country of Origin Information Report van het Britse Home Office van november 2009, en naar persberichten uit de periode januari tot en met mei 2009 over veiligheidsincidenten in Afghanistan.

2.1.4. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 13 december 2009, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen en voor zover thans belang, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 geen aanspraak op bescherming kan ontlenen. Aan dit standpunt heeft hij ten grondslag gelegd dat op grond van informatie uit gezaghebbende en

objectieve bronnen, waaronder het ambtsbericht, blijkt dat in Afghanistan geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt slachtoffer te worden van dat geweld. Gelet op de jurisprudentie van het EHRM zal vorenbedoelde situatie zich slechts in een "most extreme case of general violence" voordoen en het EHRM heeft het bestaan van een dergelijke situatie nog nooit aangenomen. Volgens de staatssecretaris kan uit eerdergenoemd rapport van de UNHCR niet worden afgeleid dat de veiligheidssituatie in Afghanistan dan wel Kabul zodanig is dat sprake is van een uitzonderlijke situatie als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.1.5. In eerdergenoemd rapport van de UNHCR is, voor zover thans van belang, op pagina 43 het volgende vermeld:

"However, due to the fluid and volatile nature of the conflict, lack of comprehensive monitoring and reporting from all conflict areas and variations in terms of numbers of civilian casualties reported, UNHCR is not in a position to designate specific conflict areas of Afghanistan in which there is a serious and indiscriminate threat to the life, physical integrity or freedom of Afghans as a result of generalized violence or events seriously disturbing public order. As such, claims made by Afghan asylum-seekers on the basis of a fear of serious and indiscriminate harm arising from the armed conflict in Afghanistan should be assessed individually on their merits, in light of the evidence presented by the applicant and other current and reliable information on the place of origin."

2.1.6. Op pagina 45 van het rapport is ten aanzien van de veiligheidssituatie in Kabul, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"Attacks are on the rise inside Kabul as well.

(...)

Insurgents are increasingly able to hold ground, stage attacks on international forces, infiltrate and disrupt travel in and out of the capital. In 2008 and 2009, several suicide attacks took place in Kabul, such as the ones on the Serena Hotel and the Indian embassy as well as the 11 February 2009 multiple suicide attacks simultaneously launched by opposition armed actors against the Ministry of Justice, the national Corrections Department as well as the Ministry of Education."

2.1.7. Op pagina 38 van het ambtsbericht is ten aanzien van de veiligheidssituatie in Kabul, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"In 2008 is de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel verslechterd. Volgens de VN is de situatie in de hele provincie thans instabiel.

(...)

In de verslagperiode hebben in de Afghaanse hoofdstad meer aanslagen plaatsgevonden dan in de voorgaande periode. Hierbij zijn ook burgerslachtoffers gevallen. Het aantal niet-terroristische veiligheidsincidenten in de hoofdstad nam mede dankzij de verbeterde aanwezigheid van Afghaanse veiligheidsdiensten echter af. OMF en criminele bendes zijn echter nog altijd in de hoofdstad actief, met name op en langs de wegen die de stad in leiden. Inwoners van de hoofdstad lopen het risico slachtoffer te worden van ontvoeringen (meestal voor losgeld) en zelfmoordaanslagen die veelal gericht zijn op buitenlanders of politici. Naast zelfmoordaanslagen had Kaboel periodiek last van raketaanvallen."

2.1.8. De voorzieningenrechter heeft, door te overwegen dat bij de beoordeling van het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn onvoldoende aandacht is besteed aan de omstandigheid dat de vreemdeling van Hazara afkomst is, niet onderkend dat deze omstandigheid in dat kader betekenis mist. Zoals volgt uit voormelde uitspraak van 25 mei 2009, beoogt artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn immers uitsluitend bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat iedere burger louter door zijn aanwezigheid in het desbetreffende land of gebied - derhalve ongeacht zijn etnische afkomst - een reëel risico loopt op de in die bepaling bedoelde ernstige schade. Individuele factoren, zoals etnische afkomst, kunnen in voorkomende gevallen wel leiden tot vergunningverlening op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, omdat de bescherming die van laatstgenoemde bepaling uitgaat niet is beperkt tot de in 2.1.1 bedoelde uitzonderlijke situatie, maar ook ziet op de situatie dat de desbetreffende vreemdeling specifieke onderscheidende kenmerken ("special distinguishing features"), zoals bedoeld in het arrest van het EHRM van 30 oktober 1991, nr. 13163/87, Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk, RV 1991, 19, aannemelijk heeft gemaakt, waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden en die bescherming tevens ziet op de situatie dat de desbetreffende vreemdeling deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, zoals aan de orde was in het arrest van het EHRM van 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, JV 2007/30.

Alhoewel uit het ambtsbericht, uit voormeld rapport van de UNHCR van juli 2009, en uit de overige onder 2.1.3. weergegeven stukken, in samenhang bezien, naar voren komt dat in Kabul sprake is van een verslechtering van de algemene veiligheidssituatie, een toename van het aantal veiligheidsincidenten en conflictgerelateerde slachtoffers en dat het conflict is geïntensiveerd en zich heeft verspreid naar voorheen stabiele gebieden, kan daaruit niet worden afgeleid dat de mate van het willekeurig geweld in het kader van het door de vreemdeling gestelde gewapend conflict ten tijde van de totstandkoming van het besluit van 13 december 2009 dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat een burger in Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liep op ernstige schade, als vorenbedoeld. Gelet hierop heeft de voorzieningenrechter in het door de vreemdeling terzake aangevoerde ten onrechte aanleiding gezien het hiervoor onder 2.1.4. weergegeven standpunt

van de staatssecretaris ontoereikend gemotiveerd te achten.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.3. De vreemdeling heeft in beroep, voor zover thans van belang, aangevoerd dat de staatssecretaris onvoldoende is ingegaan op zijn stelling dat de omstandigheid dat hij van Hazara afkomst voldoende is voor een geslaagd beroep op artikel 3 van het EVRM.

2.3.1. In voormeld besluit heeft de staatssecretaris aan het hiervoor onder 2.1.4. weergegeven standpunt, voor zover thans van belang, ten grondslag gelegd dat, voor zover de vreemdeling zich heeft willen beroepen op de omstandigheid dat hij van afkomst is, in het asielrelaas van de vreemdeling geen aanwijzingen zijn gevonden die de conclusie rechtvaardigen dat hem deswege bij terugkeer een verhoogde kans op schending van artikel 3 van het EVRM te wachten zou kunnen staan. Aangezien de vreemdeling zijn stelling dat hij, omdat hij Hazara is, bij terugkeer naar Afghanistan aan een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling zal worden onderworpen in de bestuurlijke fase niet nader heeft onderbouwd, bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris aldus is tekortgeschoten in de motivering van het besluit. De beroepsgrond faalt.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep, voor zover thans van belang, aangevoerd dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hij niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Volgens de vreemdeling is het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Afghanistan ten onrechte afgeschaft. Daartoe heeft de vreemdeling verwezen naar de onder 2.1.3. weergegeven stukken.

2.4.1. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 13 december 2009, gelezen in samenhang met het in dat besluit ingelaste voornemen tot afwijzing van de asielaanvraag, in het kader van het beroep van de vreemdeling op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 gemotiveerd op het standpunt gesteld dat, samengevat weergegeven, de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op die grond. Hij heeft daarbij in aanmerking genomen dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan geen aanleiding geeft om een beleid van categoriale bescherming te voeren, daar uit onderzoek is gebleken dat van de ons omringende landen van de Europese Unie slechts België een bijzonder beleid voert ten aanzien van Afghanistan en meer gewicht wordt toegekend aan de afstemming van het beleid met het in de ons omringende landen van de Europese Unie gevoerde beleid.

2.4.2. Nu, volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer uitspraak van 6 april 2005 in zaak nr. 200500646/1, JV 2005/210), niet is

voorgeschreven welk relatief gewicht moet worden toegekend aan de indicatoren die in ieder geval worden betrokken in de beoordeling of sprake is van een situatie, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, alsmede in aanmerking genomen dat, volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 19 augustus 2009 in zaak nr. 200900452/1/V2, www.raadvanstate.nl), aan de staatssecretaris een ruime beoordelingsvrijheid toekomt terzake van de vraag of aanleiding bestaat voor het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid, is er geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris niet in redelijkheid aan de afstemming van zijn beleid met het in de ons omringende landen van de Europese Unie gevoerde beleid doorslaggevende betekenis heeft kunnen toekennen. De beroepsgrond faalt.

2.5. Voorts heeft de vreemdeling in beroep aangevoerd dat zijn aanvraag, gelet op zijn minderjarigheid en de verslechterde veiligheids situatie in Afghanistan, ten onrechte in een aanmeldcentrum is afgedaan.

2.5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer bij uitspraak van 27 augustus 2001 in zaak nr. 200103491/1, AB 2002,383), gaat het er bij de toetsing of de aanvraag in een aanmeldcentrum mocht worden afgewezen om of het desbetreffende besluit binnen 48 uur op zorgvuldige wijze is genomen.

2.5.2. Het door de vreemdeling terzake aangevoerde, biedt - mede gezien het hiervoor onder 2.1.8., 2.3.1. en 2.4.2. overwogene - geen grond voor het oordeel dat de aanvraag niet binnen 48 uur op zorgvuldige wijze is genomen. Voor het oordeel dat de staatssecretaris de aanvraag niet binnen de AC-procedure mocht afdoen, bestaat dan ook geen aanleiding. De beroepsgrond faalt.

2.6. Aan de hiervoor niet besproken bij de voorzieningenrechter voorgedragen beroepsgronden wordt niet toegekomen. Over die gronden is door de voorzieningenrechter uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het besluit waarop deze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geding.

2.7. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 19 januari 2010 in zaak nr. en 09/46387;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

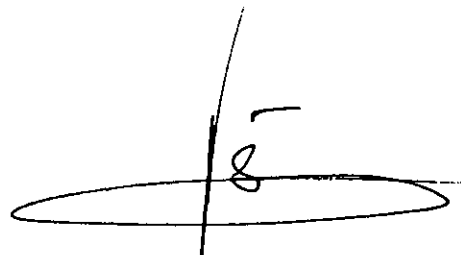
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 april 2010

418-592.

Verzonden: 26 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 09 / 46388 (voorlopige voorziening)
AWB 09 / 46387 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 19 januari 2010

in de zaak van:

geboren op van Afghaanse nationaliteit, verblijvende in

Verzoeker,
gemachtigde: mr. F.A.M. te Braake, advocaat te Goes,

tegen:

staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. A.J. Hakvoort, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoeker heeft op 9 december 2009 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 13 december 2009 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit op 14 december 2009 beroep ingesteld.
- 1.2 Verzoeker heeft op 14 december 2009 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 22 december 2009. De zaak is toen verdaagd en opnieuw behandeld op 12 januari 2010. Verzoeker is daarbij in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

zaaknummer: AWB 09 / 46388 (voorlopige voorziening)
AWB 09 / 46387 (beroep)

2

- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is afgewezen in het kader van de zogenaamde aanmeldcentrumprocedure (verder te noemen ac-procedure). Een aanvraag kan in dat kader worden afgewezen, indien dit zonder schending van eisen van zorgvuldigheid binnen 48 proces-uren kan geschieden.
- 2.5 Verzoeker heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Hij is een Hij komt uit . Tijdens een vakantie met zijn moeder in hun geboorteplaats wilde zijn moeder een wens doen bij het graf van de . Verzoeker ging er eerst heen om de plaats voor te bereiden. Toen hij aankwam hoorde hij stemmen in het gebouwtje. Verzoeker ging water halen en toen hij terugkwam zag hij drie mannen uit het gebouwtje komen. Eén had een zak op zijn rug. Tenminste één ervan, , kende hij. Eén van de andere mannen heette . De mannen liepen verzoeker voorbij de bergen in. Toen verzoeker in het gebouwtje kwam, bleek het graf erin open en leeg. Verzoeker heeft hetgeen hij heeft waargenomen, vergezeld van een sheik, aan de gemeente gerapporteerd. Ruim een maand later zijn vier of vijf mannen het huis van verzoekers moeder binnengedrongen, kennelijk op zoek naar verzoeker om hem te vermoorden omdat hij had geklikt. Omdat verzoeker er niet was, zijn de mannen weer vertrokken. Verzoeker heeft onderdak gezocht bij zijn tante. Ongeveer drie en een halve maand voor de indiening van zijn asiolverzoek heeft hij Afghanistan verlaten.
- 2.6 Verweerder heeft het bestreden besluit als volgt gemotiveerd. Verweerder geeft toepassing aan artikel 31, tweede lid, sub f, Vw. Verzoeker heeft zijn taskera in Afghanistan achtergelaten. De vier treinkaartjes die hij in Europa heeft gekocht, heeft hij op advies van andere Afghanen verscheurd. Hij heeft ook geen indicatieve bewijzen overgelegd van zijn gestelde verblijf in Turkije en Griekenland. Verweerder hecht geen geloof aan het relaas. Gezien het ambtsbericht, is in Afghanistan geen sprake van een intern of binnenlands gewapend conflict (het bestreden besluit vermeldt dat in Afghanistan sprake is van een intern of binnenlands gewapend conflict, maar uit de context maakt de rechtbank op dat bedoeld is dat daarvan geen sprake is en dat het woord "geen" per abuis is weggelaten). Reeds daarom slaagt het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Europese Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (Definitierichtlijn) niet. Verzoekers vluchtrelaas biedt geen aanknopingspunten om een reëel en voorzienbaar risico aan te nemen op een bij het EVRM verboden behandeling. Het EHRM heeft een situatie waarin het gaat om "the most extreme cases of general violence" nog nooit aangenomen. Gelet op de uitspraak van het EHRM in de zaak AG verzoeker Frankrijk is de situatie in niet uitzonderlijk te achten in de zin van de jurisprudentie van het EHRM. In de uitspraak van deze rechtbank,

zaaknummer: AWB 09 / 46388 (voorlopige voorziening)
AWB 09 / 46387 (beroep)

3

nevenzittingsplaats Arnhem, van 4 september 2009 Awb 09/29672 is uiteengezet dat in Kabul geen uitzonderlijke situatie heerst. Er is geen aanleiding om een categoriaal beleid voor Afghanistan te voeren in verband met de volgens het ambtsbericht verslechterende situatie, gezien het overeenkomstige beleid van de omringende landen. Verzoekers tante en moeder zijn nog in Afghanistan. Hij krijgt daarom geen verblijfsvergunning vanwege de omstandigheid dat hij een alleenstaande minderjarige vreemdeling vergunning is.

- 2.7 Verzoeker betwist dat het bepaalde in artikel 31, tweede lid, sub f, Vw in zijn geval mag worden tegengeworpen. Hij betoogt dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig moet worden gescht. Verzoeker betoogt aan de hand van de UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan (Guidelines) van juli 2009, het Country of Origin Information Report van november 2009 van het Britse Home Office, een reeks berichten betreffende veiligheidsincidenten in Afghanistan van persbureau Reuters en het algemeen ambtsbericht betreffende Afghanistan van maart 2009, dat de veiligheidssituatie in waar verzoeker vandaan komt, aan het verslechteren is. Verzoeker betoogt dat verweerder in het bestreden besluit onvoldoende is ingegaan op artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn. Verzoeker stelt voorts dat verweerder bij de beoordeling van artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn had moeten betrekken dat hij is en in behoort tot een kwetsbare minderheid. Ook had verweerder volgens verzoeker de veiligheidssituatie in waar verzoeker geboren is, moeten betrekken. Verzoeker stelt verder dat verweerder voor Afghanistan, althans het deel waar hij vandaan komt, een categoriaal beschermingsbeleid dient te voeren.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.8 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.
- 2.9 Blijkens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) mogen, indien zich één van de gevallen als bedoeld in artikel 31, tweede lid, van de Vw voordoet, in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.
- 2.10 Verzoeker heeft geen reis- of identiteitspapieren en andere bescheiden overgelegd. Verweerder heeft het ontbreken van verzoekers taskera, die deze in Afghanistan heeft achtergelaten in redelijkheid aan verzoeker kunnen toerekenen. Dat hij die vanwege de haast bij zijn vertrek niet heeft kunnen meenemen, is niet gebleken. Verzoeker zou toen hij voor zijn vertrek uit Afghanistan bij zijn tante verbleef, immers nog telefonisch contact met zijn moeder hebben gehad, die hem daarna heeft opgezocht en dus ook die taskera voor verzoeker had kunnen meebrengen. Verder is verzoeker aan te rekenen dat hij treinkaartjes heeft verscheurd. Verder heeft verweerder kunnen oordelen dat verzoeker te weinig heeft verklaard over de naar Nederland gevolgde reisroute, gelet op het ontbreken van indicatief bewijs van zijn gestelde verblijf in

zaaknummer: AWB 09 / 46388 (voorlopige voorziening)
AWB 09 / 46387 (beroep)

4

Teheran, Turkije en Griekenland. Verweerder heeft die omstandigheid dus in het nadeel van verzoeker bij het onderzoek van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen betrekken.

- 2.11 Verweerder heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat verzoekers asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Verweerder heeft dat kunnen afleiden uit de conclusie dat verzoeker op essentiële onderdelen vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker heeft omtrent de identiteit van de drie mannen die hij uit het bedevaartoord Imam Zamendam zou hebben zien komen verklaard dat hij één van die mannen heel goed kende en de andere twee niet, daarna dat hij twee van de mannen kende en één ervan niet, en daarna dat hij twee van die mannen van naam en gezicht kende omdat zij tot een bekende familie zouden behoren. Ook heeft verzoeker tegenstrijdig verklaard over het aantal mannen dat een maand later bij zijn moeder aan de deur zou zijn gekomen. Eerst zouden het drie á vier mannen zijn geweest en nadien vier á vijf mannen. Ook verklaarde verzoeker eerst dat zijn moeder die mannen niet kende maar later dat zij er één van kende. Voorts heeft verzoeker niet kunnen verklaren hoe hij op de hoogte is geraakt van de gestelde arrestatie van de man genaamd _____ noch of de man genaamd _____ is aangehouden. Daarnaast heeft verzoeker in zijn vrije relaas gezegd dat _____ aan verzoekers moeder had verteld dat de mannen verzoeker niet met rust zouden laten als verzoeker doorging hen te verklikken, terwijl verzoeker nadien heeft verklaard dat de mannen tegen zijn moeder hadden gezegd dat ze verzoeker zouden doden omdat hij hen had verklikt.
- 2.12 Verweerder hoefde gelet op het voorgaande niet uit te gaan van de juistheid van de verklaringen die verzoeker aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd. Er is daarom geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat verzoeker geen verdragsvluchteling is. De aanvraag is dus niet gegrond op omstandigheden die op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw een rechtsgrond voor het verlenen van een verblijfsvergunning asiel vormen.
- 2.13 Met betrekking tot het beroep op art 3 EVRM jº artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn wordt als volgt overwogen.
- 2.14 De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: de Afdeling) heeft in de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2 overwogen dat uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) van 17 februari 2009 (Elgafaji), gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, kan worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, Definitierichtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging.
- 2.15 De voorzieningenrechter stelt voorop dat verweerder terecht de veiligheidssituatie in _____ bij de beoordeling heeft betrokken en niet die in _____. Immers, verzoeker is opgegroeid in _____ en heeft daar vanaf zijn jonge jeugd tot het moment van vertrek uit Afghanistan gewoond. Dat hij is geboren in _____ is niet relevant.

zaaknummer: AWB 09 / 46388 (voorlopige voorziening)
AWB 09 / 46387 (beroep)

5

2.16 Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit op het standpunt dat op grond van informatie uit gezaghebbende en objectieve bronnen, waaronder het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 15 april 2009 inzake Afghanistan, geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van dat geweld. Blijkens de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft het EHRM een dergelijke situatie nog nooit aangenomen en zal deze zich volgens verweerder slechts bij zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen, zodat het moet het gaan om "the most extreme cases of general violence". De omstandigheid dat sprake is van een geweldssituatie in Afghanistan waarbij slachtoffers vallen, acht verweerder niet voldoende. Verweerder verwijst naar jurisprudentie, waaruit volgens verweerder kan worden opgemaakt dat de situatie in Afghanistan niet als uitzonderlijk in bovenaangehaalde zin kan worden aangenomen.

2.17 Verzoeker beroept zich onder meer op het algemeen ambtsbericht inzake Afghanistan van 15 april 2009. Op bladzijde 38 van dit ambtsbericht wordt vermeld dat de veiligheidssituatie in Kabul in de verslagperiode is verslechterd. Er hebben meer aanslagen plaatsgevonden, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen. Inwoners van Kabul lopen het risico om slachtoffer te worden van ontvoeringen en van aanslagen die veelal gericht op buitenlanders en politici. Naast zelfmoordaanslagen had Kabul periodiek last van raketaanvallen. Voorts wordt vermeldt dat een aanslag heeft plaatsgevonden op het Serena hotel en dat deze aanslag wordt gezien als een strategisch succes voor de Taliban, die met deze aanslag aantoonen ook op zwaar beveiligde plaatsen te kunnen toeslaan. Een mislukte aanval in Kabul op president Karzai versterkte volgens het ambtsbericht het beeld dat de Taliban aan invloed winnen in de hoofdstad. Het ambtsbericht noemt nog een aantal andere aanslagen in Kabul. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter bevestigt het algemeen ambtsbericht een zeer zorgelijke veiligheidssituatie in Afghanistan, waaronder in Kabul. Verder verwijst verzoeker naar de UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers From Afghanistan van juli 2009 (de Eligibility Guidelines). In dit stuk beschrijft de UNHCR dat burgerslachtoffer kunnen worden van bomaanslagen en overig geweld en dat er een significante verergering en expansie van het geweld in Afghanistan heeft plaatsgevonden in 2008 en 2009. De UNHCR vervolgt:

"(...) However, due to the fluid and volatile nature of the conflict, lack of comprehensive monitoring and reporting from all conflict areas and variations in terms of numbers of civilian casualties reported, UNHCR is not in a position to designate specific conflict areas of Afghanistan in which there is a serious and indiscriminate threat to the life, physical integrity or freedom of Afghans as a result of generalized violence or events seriously disturbing public order. As such, claims made by Afghan asylum-seekers on the basis of a fear of serious and indiscriminate harm arising from the armed conflict in Afghanistan should be assessed individually on their merits, in light of the evidence presented by the applicant and other current and reliable information on the place of origin. (...)".

2.18 Verweerder stelt, onder verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank nevenzittingsplaats Arnhem, van 4 september 2009 Awb 09/29672, 09/29674, 09/29670, 09/29673, dat uit deze passage uit de Eligibility Guidelines van de UNHCR kan worden opgemaakt dat er zich in Kabul geen situatie voordoet als

zaaknummer: AWB 09 / 46388 (voorlopige voorziening)
AWB 09 / 46387 (beroep)

6

bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn. Verweerder miskent daarmee evenwel dat de UNHCR niet zegt dat deze situatie zich niet voordoet, maar slechts dat zij, kort weergegeven, gelet op de veranderlijke aard van het conflict en het gebrek aan mogelijkheden om de situatie waar te nemen en daarover te rapporteren, niet in staat is algemene uitspraken te doen over algemene veiligheidsrisico's. De UNHCR vervolgt dat, wanneer geconstateerd is dat een asielzoeker niet voldoet aan de criteria om als vluchteling erkend te worden, alsnog onderzocht moet worden of zo iemand waar mogelijk voldoet aan vluchtelingendefinities met een bredere strekking en diensgevolge aanvullende vormen van bescherming. Vervolgens beschrijft de UNHCR de veiligheidssituatie in - onder meer - Kabul, waarbij wordt vermeld:

"(...) Attacks are on the rise inside Kabul as well. (...) Insurgents are increasingly able to hold ground, stage attacks on international forces, infiltrate and disrupt travel in and out of the capital. In 2008 and 2009, several suicide attacks took place in Kabul, such as the ones on the Serena Hotel and the Indian embassy as well as the 11 February 2009 multiple suicide attacks simultaneously launched by opposition armed actors against the Ministry of Justice, the national Corrections Department as well as the Ministry of Education. (...)"

Aldus kan op basis van de Eligibility Guidelines, anders dan verweerder meent, niet worden gesteld dat zich ten tijde van het bestreden besluit in Kabul geen situatie als bedoeld in 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn, voordoet.

- 2.19 De verwijzing naar de uitspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 7 april 2009 inzake A.G. vs Frankrijk nr. 45302/05 en de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2003 in zaak nr. 2007078651/1/V2 (bedoeld is de uitspraak van 13 juli 2009), kan naar het oordeel van de voorzieningenrechter evenmin bijdragen aan de motivering van de beslissing, aangezien bedoelde zaken geen betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Afghanistan ten tijde van de bestreden besluiten, maar op de situatie in 2005, respectievelijk in maart 2007. Gelet op het feit dat uit onder meer de sindsdien verschenen algemeen ambtsberichten blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sindsdien is verslechterd, kan verweerder niet volstaan met een verwijzing naar die uitspraken.
- 2.20 Verweerder heeft blijkens het voorgaande niet kenbaar blij gegeven de meest recente, hierboven genoemde informatie over de situatie in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder in de afweging te hebben betrokken. Uit de in het bestreden besluit gegeven motivering blijkt ook niet hoe hoog verweerder de mate van geweld in Kabul heeft ingeschat en ook niet hoe groot verweerder de kans acht dat een inwoner van Kabul door dat geweld getroffen kan worden. Verweerder kan naar het oordeel van de rechtbank voorts niet volstaan met een motivering betreffende de algemene situatie in Kabul, maar zal in het kader van het beroep van verzoeker op artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn nog dienen te beoordelen of sprake is van een lagere mate van willekeurig geweld waarin verzoeker mogelijk specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheid dat hij als eerder het slachtoffer zal worden van algemeen geweld dan de gemiddelde burger in
- 2.21 Het bestreden besluit is ten aanzien van de vraag of zich ten tijde van het bestreden besluit in Kabul een situatie voordoet als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c,

zaaknummer: AWB 09 / 46388 (voorlopige voorziening)
AWB 09 / 46387 (beroep)

7

Definitierichtlijn, naar het oordeel van de voorzieningenrechter dan ook niet voldoende gemotiveerd.

- 2.22 De voorzieningenrechter zal het beroep reeds hierom gegrond verklaren. Verweerder heeft gehandeld in strijd met artikel 3:47 Awb.
- 2.23 De voorzieningenrechter zal het bestreden besluit vernietigen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen.
- 2.24 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.25 De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste, Awb verweerder veroordelen in de door verzoeker gemaakte kosten. De kosten zijn ingevolge het Besluit proceskosten bestuursrecht € 874,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1) en € 437,- in verband met het beroep (1 punt voor het beroepschrift, wegingsfactor 1). Omdat aan verzoeker een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, moeten deze bedragen ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb worden betaald aan de griffier.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3.3 draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van verzoeker met inachtneming van deze uitspraak;
- 3.4 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- 3.5 veroordeelt verweerder in de kosten in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening ad € 874,- en in verband met het beroep ad € 437,- en draagt verweerder op deze kosten aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, te voldoen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.L. de Vreese-Rood, voorzieningenrechter en op 19 januari 2010 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van A.H. de Vries, griffier.

A. de Vries

J. de Vreese

Afschrift verzonden op:

Coll:

PD

18-01-2010 ?

zaaknummer: AWB 09 / 46388 (voorlopige voorziening)
AWB 09 / 46387 (beroep)

8

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet worden ingesteld door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen een week na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open

Voor eenstudeerend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

**VERWERKT IN
INDIS**

Rechtbank 's-Gravenhage

nevenzittingsplaats Haarlem
Vreemdelingenkamer

Hetvoort
B-G 1-4 P.C.V.

Vreemdelingenbewaring
Ja / Nee

Postadres: postbus 1621, 2009 BR Haarlem

Meldpunt Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC 's-Gravenhage

Bezoekadres
Stationsplein 80
2011 LM Haarlem
Telefoon (023) 888 44 44
Fax (023) 888 37 02
Vreemdelingenrecht

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

AC Schiphol
mevr M.M.A. van der Meer
(023) 888 39 12
(023) 888 37 02
18 januari 2010
procedurenummer 09 / 46388 BEPTDN V00 05 G00
0912.09.1173 en 09/46387
1
toezending afschrift uitspraak inzake het verzoek en
beroep van justitienummer

Bij beantwoording de
datum en ons kenmerk
vermelden.
Wilt u slechts één zaak
in uw brief behandelen.

Geachte heer,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak waarbij op het verzoek om een
voorlopige voorziening alsmede op het beroep is beslist met toepassing van
artikel 8:86 Algemene wet bestuursrecht.

Hoogachtend,

griffier

IND lokatie:	Mariahoeve		
Dossiernr:			
U/LAO ontvangstdatum:			
Briefnr:			
IND ontvangst datum:	20 JAN 2010		
Registratie in INDIS	naam mow:	datum:	unit:
tracering controle	naam mow:	datum:	unit:

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Bezoekadres:

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hotzichpark
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag
Fax 070-779 5506

Proces	Procesvertegenwoordiging
Doorkiesnummer(s)	(070) 779 5310
Datum	25 januari 2010
Ons kenmerk	0912.09.1173
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	2
Onderwerp	Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie + verzoek om een voorlopige voorziening

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 JAN 2010	
ZAAKNR.	201000956
AAN:	P.W. de Bont
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem, van 19 januari 2010, verzonden op 18 januari 2010, met kenmerk 09/46387.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Staatssecretaris gehouden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Staatssecretaris zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Staatssecretaris geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Staatssecretaris bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de Staatssecretaris geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Staatssecretaris het beslissingsproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

Mr. E. Nardelli, gemachtigde

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

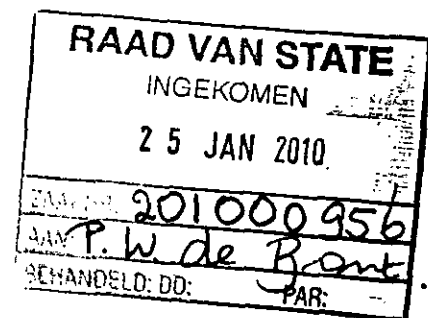
Postadres: postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Bezoekadres:

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500EA 's-GRAVENHAGE

Hofzichtpark
Bordewijklaan 82
2581 XP Den Haag
Fax 070-779 5508

Proces	Procesvertegenwoordiging
Doorkiesnummer(s)	(070) 779 5310
Datum	25 januari 2010
Ons kenmerk	0912.09.1173
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	-
Onderwerp	Schriftelijke lastgeving

Hierbij geef ik mr. E. Nardelli senior procesvertegenwoordiger bij het Proces Procesvertegenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, schriftelijk last om als gemachtigde van de Staatssecretaris van Justitie bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State hoger beroep in te stellen tegen de uitspraak van de van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem, van 19 januari 2010, verzonden op 18 januari 2010, met kenmerk 09/46387. Voor zover noodzakelijk ziet deze machtiging tevens op het gebruik van de rekening-courant ten behoeve van eventueel verschuldigde griffiegelden.

De Staatssecretaris van Justitie,
namens deze
Het Hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst,
namens deze
de waarnemend Directeur van het Proces Procesvertegenwoordiging

dhr. T.M. Rinkel

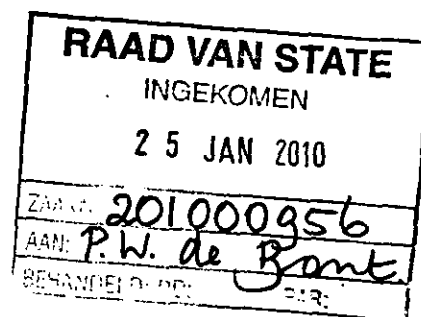
Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepsschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. E. Nardelli
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
van 18 januari 2010,
met kenmerk AWB 09/46387
Inzake:

met kenmerk 0912.09.1173,
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr. F.A.M. te Braake,
advocaat te (4460 AT) Goes, Postbus 380

Proces
Procesvertegenwoordiging

Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. A. J. Hakvoort
070 7795310

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie (verder: de Staatssecretaris) komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem, van 19 januari 2010, verzonden op 18 januari 2010, met kenmerk AWB 09/46387 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank:

- het beroep tegen het besluit van 14 december 2009 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van verweerder met inachtneming van de uitspraak;
- de Staatssecretaris heeft veroordeeld in de kosten in verband met beroep ad € 1311,- en de Staatssecretaris heeft opgedragen deze kosten aan de griffier van de rechtbank te voldoen.

2. Achtergronden

- 2.1 (verder: verweerder) heeft op 9 december 2009 een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 13 december 2009 is de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen.
- 2.3 Verweerder heeft op 14 december 2009 beroep (AWB 09/46387) ingesteld tegen het besluit van 13 december 2009 tot afwijzing van de asielaanvraag.
- 2.4 Bij de thans bestreden uitspraak (AWB 09/46387) heeft de voorzieningenrechter het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard en bepaald zoals hiervoor onder punt 1 van dit beroepschrift is weergegeven.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1 De Staatssecretaris heeft een grief tegen de uitspraak.
- 3.2 De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 13 december 2009 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond verklaard dienen te worden.

Grief 1

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.18 van de bestreden uitspraak:

" Verweerder stelt, onder verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank nevenzittingsplaats Arnhem, van 4 september 2009 Awb 09/29672, 09/29674, 09/29670, 09/29673, dat uit deze passage uit de Eligibility Guidelines van de UNHCR kan worden opgemaakt dat er zich in Kabul geen situatie voordoet als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn. Verweerder miskent daarmee evenwel dat de UNHCR niet zegt dat deze situatie zich niet voordoet, maar slechts dat zij, kort weergegeven, gelet op de veranderlijke aard van het conflict en het gebrek aan mogelijkheden om de situatie waar te nemen en daarover te rapporteren, niet in staat is algemene uitspraken te doen over algemene veiligheidsrisico's. De UNHCR vervolgt dat, wanneer geconstateerd is dat een asielzoeker niet voldoet aan de criteria om als vluchteling erkend te worden, alsnog onderzocht moet worden of zo iemand waar mogelijk voldoet aan vluchtelingendefinities met een bredere strekking en

dientengevolge aanvullende vormen van bescherming. Vervolgens beschrijft de UNHCR de veiligheidsituatie in- onder meer- Kabul, waarbij wordt vermeld:

"(...) Attacks are on the rise inside Kabul as well. (...) Insurgents are increasingly able to hold ground, stage attacks on international forces, infiltrate and disrupt travel in and out of the capital. In 2008 and 2009, several suicide attacks took place in Kabul, such as the ones on the Serena Hotel and the Indian embassy as well as the 11 February 2009 multiple suicide attacks simultaneously launched by opposition armed actors against the Ministry of Justice, the national Corrections Department as well as the Ministry of Education (...)"

Aldus kan op basis van de Eligibility Guidelines, anders dan verweerder meent, niet worden gesteld dat zich ten tijde van het bestreden besluit in Kabul geen situatie als bedoeld in 15, anhef en onder c, Definitierichtlijn, voordeed."

3.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.19 van de bestreden uitspraak:

"De verwijzing naar de uitspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 7 april 2009 inzake A.G. vs Frankrijk nr. 45302/05 en de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2003 in zaak nr. 2007078651/1/V2 (bedoeld is de uitspraak van 13 juli 2009), kan naar het oordeel van de voorzieningenrechter evenmin bijdragen aan de motivering van de beslissing, aangezien bedoelde zaken geen betrekking hebben op de veiligheidsituatie in Afghanistan ten tijde van de bestreden besluiten, maar op de situatie in 2005, respectievelijk in maart 2007. Gelet op het feit dat uit onder meer de sindsdien verschenen algemeen ambtsberichten blijkt dat de veiligheidsituatie in Afghanistan sindsdien is verslechterd, kan verweerder niet volstaan met een verwijzing naar die uitspraken."

3.5 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.20 van de bestreden uitspraak:

"Verweerder heeft blijkens het voorgaande niet kenbaarelijk gegeven de meest recente, hierboven genoemde informatie over de situatie in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder in de afweging te hebben betrokken. Uit de in het bestreden besluit gegeven motivering blijkt ook niet hoe hoog verweerder de mate van geweld in Kabul heeft ingeschat en ook niet hoe groot verweerder de kans acht dat een inwoner van Kabul door dat geweld getroffen kan worden. Verweerder kan naar het oordeel van de rechtbank voorts niet volstaan met een motivering betreffende de algemene situatie in Kabul, maar zal in het kader van het beroep van verzoeker op artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn nog dienen te beoordelen of sprake is van een lagere mate van willekeurig geweld waarin verzoeker mogelijk specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheid dat hij als Hazara eerder het slachtoffer zal worden van algemeen geweld dan de gemiddelde burger in Kabul."

3.6 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.21 van de bestreden uitspraak:

"Het bestreden besluit is ten aanzien van de vraag of zich ten tijde van het bestreden besluit in Kabul een situatie voordeed als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, Definitieverordening, naar het oordeel van de voorzieningenrechter dan ook niet voldoende gemotiveerd."

Toelichting op de grief

- 3.7 In zijn uitspraak van 19 januari 2010 heeft de voorzieningenrechter miskend dat aan het besluit van de Staatssecretaris een voldoende motivering ten grondslag ligt. De Staatssecretaris acht in dit verband ten eerste van belang dat in het bestreden besluit van 14 december 2009 is ingegaan op artikel 15, aanhef en onder c van de Definitieverordening (verder: DRI) en is verwezen naar het voornemen van 12 december 2009, waarin tevens is stilgestaan bij de vraag of er in Afghanistan sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van geweld aldaar.
- 3.8 Voorts wijst de Staatssecretaris erop dat in het voornemen van 12 december 2009 is gesteld dat op grond van informatie uit gezaghebbende en objectieve bronnen, waaronder het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan van augustus 2007 met het kenmerk DPV/AM-424/07/44129, wordt aangenomen dat er geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld. Gewezen is op het feit dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) blijkt dat een dergelijke situatie zich slechts bij uitzondering zal voordoen. Het EHRM heeft een dergelijke situatie nog nooit aangenomen. Het moet gaan om "the most extreme cases of general violence". De situatie dat sprake is van een geweldssituatie in Afghanistan, zoals blijkt uit het eerdergenoemde ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan, is niet voldoende. In dit verband is verwezen naar een uitspraak van het Europese Hof van Justitie (verder: HvJEG) van 17 februari 2009 (JV 2009/111).
- 3.9 In de zienswijze van 13 december 2009 heeft verweerder zich beroepen op een niet nader aangeduid VN rapport van maart 2009, berichtgeving van Amnesty International van 18 februari 2009 en een UK Home Office Operational Guidance Note van 8 april 2009. Daarnaast heeft verweerder gewezen op een brief van 24 juli 2009 van Vluchtelingenwerk aan de Staatssecretaris. In deze brief wordt onder meer verwezen naar de Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Afghan asylum seekers van het UNHCR van juli 2009, alsmede VN rapporten waaruit zou blijken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan is verslechterd.
- 3.10 In het bestreden besluit is in aanvulling op de zienswijze nog verwezen naar het meest recente ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 15 april 2009 met het kenmerk DPV/AM-32842 inzake Afghanistan. Tevens wordt in reactie op de UNHCR guidelines verwezen naar jurisprudentie van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Arnhem van 4 september 2009, Awb nummers Awb 09/29672, 09/29674, 09/29670, 09/29673, waarin uiteen is gezet dat er in Kabul geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, DRI. Tevens is er nogmaals op gewezen dat het moet gaan om "the most extreme cases of general violence".

In dit verband is verwezen naar een uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, d.d. 7 april 2009, nummer 45302/05, Ali Ghulami tegen Frankrijk en een uitspraak van uw Afdeling, d.d. 13 juli 2009, nr. 200707865, www.raadvanstate.nl.

- 3.11 De voorzieningenrechter had in casu niet tot de conclusie mogen komen dat de Staatssecretaris met het voorgaande niet afdoende heeft gemotiveerd dat in Afghanistan, met name in Kabul, geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, DRI. Hierbij acht de Staatssecretaris van belang dat, zoals ook door de voorzieningenrechter overwogen is in rechtsoverweging 2.18, de UNHCR in de guidelines, zoals genoemd in punt 3.9, heeft aangegeven niet in de positie te zijn om specifieke conflictgebieden in Afghanistan aan te wijzen waar sprake is van een uitzonderlijke situatie. De voorzieningenrechter miskent naar de mening van de Staatssecretaris in rechtsoverweging 2.18 echter, dat uit het voorgaande niet de conclusie kan worden getrokken dat de Staatssecretaris zich ten tijde van het bestreden besluit niet op het standpunt heeft mogen stellen dat zich in Kabul geen situatie in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, DRI, voordoet. Immers, de UNHCR stelt niet dat van een dergelijke situatie *wel* sprake is. Voorts heeft de Staatssecretaris het standpunt aangaande Kabul niet enkel gebaseerd op de stellingen van de UNHCR, maar verwezen naar het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 15 april 2009. De Staatssecretaris wijst erop dat de in het bestreden besluit aangehaalde uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Arnhem, bij uitspraak van uw Afdeling van 1 oktober 2009, nr. 200907072/1, (www.raadvanstate.nl) is bevestigd. Tevens weet de Staatssecretaris zich gesteund door een uitspraak van uw Afdeling van 19 november 2009, nr. 200907711/1, (www.raadvanstate.nl), in de wijze waarop de veiligheidssituatie in Afghanistan is beoordeeld. Mitsdien is de Staatssecretaris van mening zich terecht en voldoende gemotiveerd op het standpunt te hebben gesteld dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt op schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, DRI.
- 3.12 De voorzieningenrechter heeft voorts miskend dat verweerder met de overlegde stukken niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wel sprake zou zijn van een situatie waarin hij subsidiaire bescherming dient te verkrijgen in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, DRI. Het wel of niet aanwezig achten van een gewapend conflict in Afghanistan is in dit verband niet van belang. De Staatssecretaris benadrukt dat sprake dient te zijn van een uitzonderlijke situatie en dat verweerder dat niet heeft aangetoond met de overgelegde stukken. Dit terwijl het aan verweerder is om hetgeen hij stelt aannemelijk te maken. De voorzieningenrechter gaat aan het voorgaande ten onrechte voorbij.
- Vgl.
-AbRS 15 oktober 2009, 200902672/1, (www.raadvanstate.nl)
- 3.13 Ten slotte is de Staatssecretaris van mening dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat voor de beoordeling of er sprake is van een uitzonderlijke situatie, als bedoeld in artikel 15, sub c DRI, individuele risicofactoren, zoals de etniciteit van verweerder, nog los van het feit dat verweerder zich hier eerst in de beroepsgronden expliciet op beroept, zonder nadere toelichting, niet van belang zijn. Deze factoren kunnen wel een rol spelen indien de mate van willekeurig geweld in een land minder hoog is, dan de hierboven beschreven uitzonderlijke situatie. Dergelijke factoren vallen echter tevens onder de toets die in het kader van artikel 3 EVRM dient te worden aangelegd.

In verband met het voorgaande wijst de Staatssecretaris erop dat de voorzieningenrechter zich in de uitspraak op het standpunt heeft gesteld, dat de Staatssecretaris in alle redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen, dat het individuele asielverzoek van verweerder, in welk kader een 3 EVRM toets is verricht door de Staatssecretaris, niet noopt tot verblijfsaanvaarding.

Vgl.

-AHRIS 25 mei 2009, 200702174, (www.raadvanadvocaat.nl)

- 3.14 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de overige rechtsoverwegingen 2.22 tot en met 2.35. Geconcludeerd wordt van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en tot ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 13 december 2009 ingestelde beroep.

Den Haag, 25 januari 2010

Gemachtigde

Mr. E. Nardelli, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 779 5411
telefax 070 779 5506